

Ilyés Krisztinka

A tengerbe borult idő

Az elsüllyedt hajóban maradt,
palackba dugaszoltuk,
nem gondoltunk a beázásra,
nem gondoltuk, hogy egyszer
elfogy a szél, és soha nem
lehet visszapörgetni,
és soha nem lehet megjósolni,
hogy a katasztrófa nem halál,
csak újabb esély a tisztánlátásra.

Szoborráncok

Holdtalan az éjszaka,
szemek pásztáznak,
szoborarcok pillogatnak,
szemhéj csukódik, az álomhozó
megöregedett utópiát takar
el, tegnap vett teáskanna,
szoborráncokat karcolunk
az újránőtt vadalmafák kérgeire,
pimasz ez az *idő* –
nem látni a változást.

Az emberen túl, hibák nélkül

Ha eladósodtál,
s hibáidat is elvették tőled,
mi maradt?

Nem akarsz többé játszani
az elhalkult idővel (amit
egy óriás keze formált
motring alakúvá),
összefonjuk perceinket,
s örökbe adjuk az elmenekült
szárnyas fehérmadárnak,
vigye fel az ég másik oldalára,
emlékezzenek odafent ránk
valahogy másképp, gondoljanak
az emberen túlira.